

Arrest

**nr. 87 675 van 17 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 augustus 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die loco advocaat F. VAN BERGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 13 oktober 2010 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 maart 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 63 556 van 21 juni 2011 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoekster diende op 16 augustus 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 augustus 2011 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [M. Z.]
[...]
en van nationaliteit te zijn : Kosovo
die een asielaanvraag heeft ingediend op 16.08.2011 (2)

Overwegende dat
betrokkene op 13.10.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; haar echter op 22.03.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 20.04.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 23.06.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 16.08.2011 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat zij niet naar haar land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag stelt dat haar problemen verband houden met de problemen van haar man dhr. [R. N.]; betrokkene dan ook stelt zich bij haar huidige asielaanvraag aan te sluiten bij de verklaringen van haar man; hierbij dient opgemerkt te worden dat ook in het dossier van dhr. [R. N.] op 22.08.2011 een negatieve beslissing van ‘weigering van in overwegingname’ genomen werd; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht, van de *“Convention and Protocol relating to the status of refugees”* en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG).

Zij verschaft volgende toelichting:

“De verwerende partij wijst de nieuwe aanvraag af louter door te verwijzen naar de beslissing van haar echtgenoot.

Dit kan niet, vermits het schrijven van ondergetekende raadsman eveneens gericht aan het CGVS ook uit hoofde van verzoekende partij was opgesteld (het schrijven vermeldt uitdrukkelijk de naam [M. Z.], zodat verwerende partij niet louter kan verwijzen naar de beslissing van de echtgenoot [N. R.].

Dit op zich is reeds een flagrante schending van de motiveringsplicht.

Ten overvloede, de beslissing ten aanzien van haar echtgenoot was klaarblijkelijk gedateerd op basis van verouderde gegevens (ook al motiveert die beslissing evenmin op basis van welke rapporten/beslissingen van welke datum en van welke instanties de beslissing tot niet inoverwegingname werd genomen).

Op basis van een nieuw rapport van UNESCO (VN) “NO PLACE TO CALL HOME - Repatriation from Germany to Kosovo as seen and experienced by Roma, Ahkali and Egyptian children”, augustus 2011 blijkt immers dat de Roma’s in Kosovo opnieuw[...] ernstig worden gediscrimineerd op basis van hun etnie (stuk 3)

Verzoeker vraagt bijgevolg dat een onderzoek wordt gevoerd op basis van deze nieuwe rapporten die nog niet bekend waren op het ogenblik van de eerdere aanvraag.”

4.2. Verweerder werpt het volgende op:

“[...]

Er wordt gemotiveerd op alle elementen die verzoekster heeft aangebracht bij haar tweede asielaanvraag.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters tweede asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar haar verweernota tegen het schorsings- en annulatieberoep van verzoeksters echtgenoot en laat gelden dat die beslissing geenszins werd genomen op basis van verouderde gegevens.

Verzoekster kan niet dienst[ig] verwijzen naar een rapport van UNESCO (VN), gezien zij ten aanzien van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid nooit melding heeft gemaakt van dit rapport, noch dit rapport heeft voorgelegd. Aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kan dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met dit verslag.

Bovendien toont verzoekster niet aan dat dit verslag reeds gepubliceerd was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Terwijl ten overvloede nog dient te worden benadrukt dat in het rapport waarnaar verzoekster verwijst uitdrukkelijk staat: “The findings, interpretations and conclusions set out by the authors in this report do not necessarily reflect the official position of UNICEF.”

De verwerende partij besluit dan ook dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht een beslissing heeft genomen houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij nog op dat - los van het feit dat geen wetsbepaling wordt aangehaald van onderstaande conventie en richtlijn - verzoekster in de toelichting van het enig middel in

gebreke blijft in te gaan op de nochtans door haar opgeworpen schending van de *Convention and Protocol relating to the status of refugees* en de richtlijn 2004/83/EG.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat verzoekster zich hoe dan ook niet op ontvankelijke wijze kan beroepen op de directe werking van de Richtlijn 2004/83/EG.

Deze richtlijn werd immers reeds geïntegreerd in Belgisch recht, met name in de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

4.3.1. De Raad stelt vast dat verweerder terecht opmerkt dat verzoekster in gebreke blijft om duidelijk aan te geven welke precieze bepalingen van de *“Convention and Protocol relating to the status of refugees”* en de richtlijn 2004/83/EG zij geschonden acht en dat zij evenmin toelicht waarom zij van oordeel is dat enige bepaling van voormelde Conventie of richtlijn zou geschonden zijn. Dit onderdeel van het middel is, gelet op het ontbreken van de vereiste duidelijkheid en de noodzakelijke toelichting, dan ook onontvankelijk.

4.3.2. In zoverre het de bedoeling is van verzoekster om een schending van de formele motiveringsplicht aan te voeren kan het volstaan te duiden dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster bij haar tweede asielaanvraag volgende verklaring aflegde en ondertekende:

“Vandaag kan ik u geen nieuwe documenten voorleggen als nieuwe elementen voor mijn asielaanvraag.

Mijn problematiek is geallieerd met de problemen van mijn man. Mijn man heeft vandaag enkele nieuwe documenten voorgelegd i.v.m. onze problematiek. Ik sluit mij aan bij de verklaringen van mijn man.”

Gelet op het gegeven dat verzoekster zelf geen enkel nieuw gegeven aanbracht te onderbouwing van haar tweede asielaanvraag en louter verwees naar de documenten en verklaringen die door haar partner werden aangebracht kon verweerder, na te hebben vastgesteld dat de elementen die haar partner aanbracht niet konden weerhouden worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), concluderen dat *“betrokkene bij haar huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”*

Verzoeksters stelling dat haar raadsman een brief richtte aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) en dit schrijven zowel op haar als

haar partner betrekking had doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de bestreden beslissing genomen werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en niet blijkt dat deze een afschrift ontving van eventuele briefwisseling die gericht was aan de commissaris-generaal.

In de mate dat verzoekster daarnaast nog verwijst naar het rapport van UNICEF – zij stelt verkeerdelijk UNESCO – dat zij bij haar verzoekschrift voegt moet worden gesteld dat niet blijkt dat zij of haar partner dit document bij hun tweede asielaanvraag neerlegden. Uit de bewoordingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet blijkt evenwel duidelijk dat het de taak is van de vreemdeling die een meervoudige asielaanvraag indient om nieuwe gegevens aan te brengen. Het kwam derhalve niet toe aan verweerder om de tweede asielaanvraag van verzoekster met stukken te onderbouwen of lacunes in de bewijsvoering te ondervangen. Verweerder diende slechts een standpunt in te nemen omtrent de stukken die verzoekster zelf als nieuwe gegevens aanvoerde. Aangezien zij geen melding maakte van het verslag van UNICEF diende verweerder – daargelaten de vraag of hij deze mogelijkheid had nu niet blijkt dat het verslag werd gepubliceerd voor de bestreden beslissing genomen werd – dit verslag niet te betrekken bij het nemen van de bestreden beslissing.

De beschouwingen van verzoekster leiden niet tot de vaststelling dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

De Raad wijst er voorts op dat hij zich bij de beoordeling van de wettigheid van een bestuurlijke beslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat deze beslissing werd genomen en hij dus zelf geen rekening kan houden met stukken die bij het verzoekschrift gevoegd werden maar waarvan niet blijkt dat deze gekend waren door verweerder op het ogenblik dat deze de bestreden beslissing nam (RvS 30 maart 1994, nr. 46.794).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK